

[Statsministeren.]

højeste 1 Kr. 07 Øre, vilde faa vidtrækkende Konsekvenser for en Mængde andre Arbejdere. Dette er ikke nogen umiddelbar Følge af dette Forslag. Om det ærede Medlem har hørt noget om, at Smedene har en Overenskomst, der hjemler dem Adgang til i selve Overenskomstperiodens Forløb at fremsætte Forslag om Ændringer, det er noget helt andet. Men det kan de, enten dette Forlig vedtages eller det ikke vedtages. Paa det Punkt tror jeg altsaa ikke, der er Vanskeligheder.

Saa nævnte det ærede Medlem, at der i Forslaget angaaende Slagteriarbejderne i § 5 skulde være en Sætning angaaende Afskedigelser og Antagelser, som ikke findes i det af Forhandlerne afsluttede Forlig. Det findes i det Eksemplar, jeg har faaet udleveret gennem Forligsinstitutionen. Om der desuagtet er noget forkert deri, det er under Undersøgelse. Det er jo ikke muligt for mig at aftrykke andet end det, jeg faar udleveret af officielle Dokumenter fra de Institutioner, der staar i Forbindelse med Ministeriet, og dette er altsaa udleveret af dem, der har forhandlet om Sagen, og afgivet som det, hvorom man er enig. I øvrigt er det jo kun en underordnet Bestemmelse, idet den kun er en Henstilling, der er rettet, om at tage Hensyn til de Bemærkninger, der findes. Men skulde det vise sig, at der ikke har været Enighed om den, bør den naturligvis ikke medtages i det Forslag, der saa vedtages.

Det ærede Medlem Hr. Gregersen fremsatte nogle Betragtninger om Told og andre Ting, som jeg ikke synes i saa høj Grad har hjemme ved denne Behandling, og talte om Prisstigningen paa Livsforbrødenheder. Det ærede Medlem sagde, at denne var en Følge af den Politik, der var ført, og det kan naturligvis i og for sig ikke bestrides, at naar Flæsket og Smørret og andre Varer er steget i Pris, skyldes det de Foranstaltninger til Gavn for Landbruget, som er iværksat, og med hvilke det ogsaa har været Meningen, at de skulde have den Virkning, at Priserne steg. Der er altsaa intet overraskende for os i, at det er sket. Der er kun noget overraskende i, at der er Folk, der repræsenterer Landbruget, og som stadig ikke vil erkende, at der er sket en betydelig Bedring. Det ærede Medlem Hr. Gregersen sluttede i øvrigt sin Tale med at erklære, at den Vej, her var foreslaaet, var ikke heldig, det maatte i hvert Fald være den sidste Udvej. Det havde været passende, om han saa havde nævnt den første eller

den anden, eller hvor mange det nu er, der skulde prøves, før vi kom dertil.

Det ærede Medlem Hr. Krag beklagede, at der ikke ved Forligsinstitutionens Modernisering var taget Hensyn til et Forslag, som han sagde, han havde fremsat i 1927 og ikke havde kunnet faa tiltraadt. Nu er jeg ikke klogere, end at det ærede Medlem havde Del i Regeringen i 1927, og man skulde derfor tro, at han kunde have gennemført det, dersom han vilde, ligesom han gjorde med Nedskaeringen og alt det andet onde, der blev gennemført i sin Tid. Men paa dette Punkt er det altsaa ikke sket, og det maa vel være, fordi det ikke var noget epokegørende, der da forelaa.

Det, der skete, var, at det ærede Medlem stillede et Forslag angaaende Forligsinstitutionen, og hvori det vel især var § 8, det drejede sig om. Det var altsaa Forslag til en Revision, som i øvrigt var forberedt af en Kommission, der havde været nedsat. Venstre og Regeringen fremsatte saa i 1927 et Forslag om Mægling i Arbejdsstridigheder, i hvis § 8 der altsaa findes noget af det, det ærede Medlem i Dag talte om, nemlig en Bestemmelse, der lyder saaledes:

„Forligsmanden kan til Orientering med Hensyn til Rimeligheden af og Begrundelsen for Parternes Standpunkter kræve sig alle Oplysninger, som skønnes tjenlige hertil, forelagt saavel af Arbejdsgiver- som af Arbejderorganisationer. Skønner Forligsmanden, at de afgivne Oplysninger er usikre eller utilstrækkelige for Formaalet, er han berettiget til at begære Vidneforklaring optaget ved „Den faste Voldgiftsret“.“

Saadan noget epokegørende var der uægtelig ikke i den Bestemmelse, den er i hvert Fald adskilligt mindre betydende end det, der var foreslaaet af Arbejderne; thi i den Kommission, som dannede Grundlaget for det ærede Medlems Forslag i 1927, foreslog Arbejderne ogsaa en Oplysningspligt, men af ganske anderledes Betydning og Værdi. Det hedder i deres Forslag:

„Til fornøden Orientering for Forligsinstitutionen og Parterne paahviler det Forligsinstitutionen i Forbindelse med Statistisk Departement at indhente enhver Oplysning saavel om Virksomhedernes økonomiske Forhold som om Løn- og Arbejdsvilkaar, der kan tjene til at give Forligsinstitutionen Materiale til Grundlag for dens Virksomhed ved Mægling under Konflikter. Under Forligsmægling-